

K vývodům odvodního spisu, podaného Janem S., dokazujícím, že tu nejde o novostavbu, nemohl nss přihlížeti, neboť jimi může se odvodní spis nejvýš pokoušeti dokázati správnost rozhodnutí osk, nikoli však nař. rozhodnutí samého, jež — jak uvedeno — spočívá na skutkovém základě odchylném.

Č. 11.480.

O b e c n í d á v k y: Pravidla o vybírání obecní dávky z nájemného, všeobecného vodného a poplatku za používání obecních stok (vl. nař. č. 15/1928 Sb.) pro hlav. město Prahu nepřiznávají poplatníku vedle výhody nižší činže ještě také větší srážky vypočtené z vyšší činže z roku, pro který se dávka vyměřuje.

(Nález ze dne 16. října 1934 č. 18.294.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 11.087/34.

V ě c: Akciová společnost dříve Škodovy závody v Plzni (adv. Dr. Josef Pilař z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o obecní dávky za r. 1930.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebním listem z 15. června 1931 předepsal magistrát hlavního města Prahy na základě pravidel o vybírání dávky z nájemného, všeobecného vodného a poplatků za používání obecních stok, schválených pro r. 1929—1932 usnesením vlády z 28. prosince 1928 resp. z 20. srpna 1929 firmě Akciová společnost dříve Škodovy závody z domu čp. . . . za r. 1930 dávku z nájemného, všeobecné vodné a poplatek za používání obecních stok, vzav za vyměřovací základ částku 19.467 Kč 52 h, t. j. částku, která byla základem daně činžovní pro r. 1927 a resultuje z nájemného po odečtení srážek pro r. 1927 uplatňovaných.

Odvolání společnosti zamítl v postupu instančním zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím podstatně z těchto důvodů: Vl. nař. č. 15/1928 Sb. intendovalo zabezpečiti obci určitý dávkový výnos jako stálý příjmový zdroj na základě skutečnosti r. 1927 (čl. XII). Podle úmyslu normotvůrce měl býti i u odpočítatelných položek rozhodným stav r. 1927; jinak by výslovně stanovil, že má býti rozhodným stav toho roku, za který se dávka vyměřuje. Při stanovení nehybného základu, pohyblivých položek odpočítatelných, které mohou převyšovati i základ, nemohla by případně obec vůbec žádné dávky předepsati. Nelze předpokládati, že tento důsledek, jehož si byl normotvůrce jistě vědom, byl jím zamýšlen.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí k nss-u, snaží se jednak z ustanovení čl. XII vl. nař. č. 15/1928 Sb., že u dávek a poplatků vybraných na podkladě nájemného nutno upravití vyměřovací základ pro r. 1927 a další podle změn, obsažených v čl. I, II a VI — jednak z ustanovení posléz cit. článků, obsahujících poukaz na předpis § 151 zák. č. 76/1927 Sb., dovoditi, že při výpočtu dávek za r. 1930 jest přihlížeti k srážkám za tento rok a nikoli za r. 1927. Stanovisku stížností nss nemohl přisvědčiti. Zabývá se touže otázkou a na podkladě těchže výběrčích pravidel, dospěl již nál. Boh. A 11.087/34 k závěru, že pravidla neposkytují žádného podkladu pro úsudek, že chtěla poplatníku vedle

výhody nižší činže (nájemní hodnoty) z r. 1927 přiznati ještě také větší srážky vypočtené z vyšší činže z roku, pro který se dávka vyměřuje, takže u budov, u kterých se podle § 1 odst. 2 pravidel pro obecní dávku z nájemného, upravených podle čl. VI vl. nař. č. 15/1928 Sb., běže za základ pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, jež byla základem daně činžovní na r. 1927, odčítají se položky, vyloučené z celkového nájemného (nájemní hodnoty) při vyměření daně činžovní na tento rok. Na názoru v tomto nále. vysloveném nss trvá. K odůvodnění jeho sluší v tomto případě dodat, že ani z ustanovení § 5 odst. 3 pravidel, i když nepochybně je pouhou parafrází příslušných ustanovení čl. I (§ 3 odst. 2), čl. II (§ 14 odst. 2) a čl. VI (§ 1 odst. 2) cit. nař. č. 15/1928 Sb. a dlužno je vykládati tak, že odpočty se mají díti podle ustanovení § 151 zák. č. 76/1927 Sb., ani z příkazu, obsaženého v čl. XII, pro stanovisko stížnosti nic neplyne, neboť již ze znění cit. článků I, II a VI se podává, že poukaz na § 151 zák. č. 76/1927 týká se odpočtů z nájemného nebo nájemní hodnoty pro vyměření daně na r. 1927, takže i příkazu článku XII sluší v uvažovaném směru — týkáť se i jiných změn nařízením zavedených — rozuměti jen tak, že poplatníci mají býti od r. 1927 účastni výhody nižší činže, resp. nájemní hodnoty z r. 1927, nikoli však výhody vyšších srážek, vypočtených z vyšší činže roku předpisového. Brání-li tedy výkladu, jež stížnost zastává, již samo znění nař. č. 15/1928 Sb., jsou vyloučeny úvahy s hlediska požadavků slušnosti a spravedlnosti.

Č. 11.481.

Řízení správní: I. * Není samo o sobě podstatnou vadou řízení, jestliže úřad, doplňuje z příkazu vyšší stolice šetření, neřídí se přesně příkazem mu daným.

Pojištění nemocenské: II. * Zaměstnavatel domácího dělníka není zproštěn závazku platiti nemocenské příspěvky podle zák. č. 33/1888 ř. z. proto, že domácí práce pro něho je v poměru k domácí práci téhož zaměstnance u jiných zaměstnavatelů jen zaměstnáním vedlejším. — III. Povinné nemocenské pojištění domácích dělníků jest za platnosti zák. č. 33/1888 ř. z. posuzovati výhradně podle odst. 2 (nikoliv 1) § 1 cit. zák. — IV. O promlčení pojistných dávek nemocenských a náhradního nároku pojišťovny proti zaměstnavateli.

(Nález ze dne 16. října 1934 č. 19.017.)

Prejudikatura: Ad III.: Boh. A 8328/30.

Věc: Josef Č. v N. (adv. Dr. Jan Čáp z Prahy) proti ministerstvu sociální péče a zemskému úřadu v Praze o pojistné.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: I. Výměrem z 11. prosince 1923 vyslovila osp v Nové Pace, že šetřením, částečným doznáním st-lovým a výslechem svědků bylo zjištěno, že st-l zaměstnával od 22. března 1922 do 12. února 1923 Antonína H. mimo svoji dílnu jako domácího dělníka obuvnického,